

mærker sig fremfor andre Grundlovs, er, at den fordrer højere Alder til Valgret end til Valgbarhed. Man har i Almindelighed krævet mere til Valgbarhed end til Valgret, fordi man anseer det for mere vigtigt at have Garantier for de Personer, der komme til at have Deel i Beslutninger om offentlige Anliggender, end for de Personer, der blot udgjøre en overmaade lille Brok i det almindelige Valgsystem. Man maa bygge den omtalte Mening paa den Forudsætning, at selve Valget, at det, at den er bleven udnævnt af Valgerne, er en saa stor Garantie, at man ikke behøver andre. Hvor man har knyttet saa faa Garantier til Valgretten, som her, maatte man troe, at man dog maatte ønske tilstrækkelig Garantie for, at den, der bliver valgt, idetmindste efter de udvortes Forhold var en Person, som man kunde tiltroe Dygtighed og Paalidelighed. Dette har Grundloven ogsaa erkendt paa et andet Sted, hvor der er Spørgsmaal om Landsdthinget. Der kræver man en anseelig, en temmelig høj Alder, nemlig 40 Aar for at være valgbar, hvorimod man er tilfreds med 25 Aar som Betingelse for Valgbarhed til Folkethinget, medens 30 Aar er gjort til Betingelse for Valgretten. Hvad S B, a. angaaer, er der ogsaa noget Mærkeligt deri, Noget, som ogsaa er afvigende fra det Regjeringsudkast, der blev fremlagt for den i Aarene 1848 og 1849 sammendaltede Rigsforsamling, at nemlig Enhver, der staaer i noget privat Tjenesteforhold og ikke har sin egen Huusstand, er udelukket. Det forelagte Forslag talte kun om egentlige Tyende; at de skulde udelukkes, er ganske naturligt, men, saaledes som Grundloven blev redigeret i Forsamlingen af 1848 og 1849 og blev vedtagen af Kongen, vil den, der staaer i et Tjenesteforhold, som er forskjelligt fra det egentlige Tyendeforhold, f. Ex. den, der bestyrer betydelige Godser, store Industrieanlæg, Huuslarere eller andre Personer, der leve i en Andens Huusstand og ikke have nogen egen Huusholdning, være udelukket fra Valgret og Valgbarhed, medens derimod de simpleste Tyende have Afgang dertil, naar de ere gifte og have egen Huusstand, saa det kan sies, at den, der har Bestyrelsen og Ledelsen af en stor Mængde underordnede Arbejdere, som

staae i Tyendeforhold, er udelukket fra Valget, medens derimod blandt de Personer, over hvem han har Befaling, kan findes en Mængde, nemlig de, som ere gifte, der have Afgang dertil. Dette forekommer mig dog virkelig ogsaa at være noget mindre naturligt. Hvad dernæst h. angaaer, at man ikke maa have havt nogen Understøttelse af Fattigvæsenet, kan jeg vel ikke finde, at der er noget Urigtigt i at udelukke Personer, der have faaet Understøttelse af Fattigvæsenet, men det tager sig dog noget underligt ud, at gjøre det til Betingelse i Grundloven. I Særdeleshed vil det ogsaa i Sammenligning med den store Udstrækning, man ellers giver Valgretten, være noget synderligt, at Mænd, som maaskee for en lang Række Aar siden have nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, men som nu kunne være i en ganske god Stilling, ere udelukkede fra at vælge og fra at vælges, og det er Noget, som vedkommende Individ maaskee slet ikke tænker paa, og som man maaskee slet ikke tænker paa ved Valglisternes Affattelse, førend den kommer frem med det og ophæver et saadant Forhold.

Det maa herved erindres, at der ingenlunde er nogen Forpligtelse for den, der har nydt Understøttelse, til at refundere den, og det er Noget, man ei kan lægge ham til Last, at han ikke har gjort; det kunde synes, at man havde villet skaffe Fattigvæsenet et Middel til at faae den Understøttelse refunderet, som det i sin Tid har givet. Det er vistnok i og for sig ikke en meget vigtig Bestemmelse, for hvis Skyld det er værd at gjøre nogen Forandring, naar Forandring ikke i det Hele var tilraadelig.

Naar det hedder i d, som ogsaa er taget af Grundloven, at der skal være en Folkethingsmand for en Befolkning af omtrent 14000, og det derhos er bestemt, hvad der findes i § 17 af Grundlovsudkastet, og er optaget af Udvalget, at der skal være halv saamange Landsdthingsmænd som Folkethingsmænd, kommer det i Strid med den Lov, som under 22de December 1850 blev givet for Færøerne. Færøerne have ikke nært til en Befolkning af 14000 og have dog ikke blot en Folkethingsmand, men og en Landsdthingsmand. Jeg vil aldeles ikke indvende Noget imod denne Sag i sig selv, jeg finder det ret begribeligt, at man